

La militkaptito de Uri Oren
el *Nia Ligilo de Esperanto-Ligo Israela*
Claude Gacond, 307-a radioprelego, 1969.08.27 & 30

Cl.- Parolas gesinjoroj Claude kaj Andrée Gacond.

Traleigante la organon de Esperanto-Ligo Israela, kiu titolas *Nia Ligilo*, ni konstatis, kiom la nuna konflikto inter Israelo kaj la araboj estas ĉagreniga, kaj kiom la israelaj esperantistoj suferas pro ĝi.

A.- Ni hodiaŭ legos al vi rakonton ĉerpitan el la aprila numero de tiu israela organo.

Cl.- La titolo de tiu noveleto estas :

A.- *La militkaptito.*

Cl.- Laŭ rakonto de Israel Gold skribis ĝin Uri Oren.

A.- « *Ni faris regulan patrolon tra la dezerto Sinaj dum la unuaj tagoj post la milito, kiam restaĵoj de la egipta armeo stumblis al la Sueza kanalo.*

Cl.- *Estis brulanta tagmezo kaj la aero, eĉ cetere sufoka, estis saturita de kadavra fetoro. Ŝajnis, ke la malamiko iĝis de tago al tago pli morta.*

A.- *Nia regula patrolo konsistis el kvin ŝvitantaj homoj kun lipoj bruligitaj kaj sekaj. La sablo, kiu gluiĝis al nia seka vizaĝo, faris el ni strangajn figurojn, similajn al vagantoj tra dezerto. Ni pensis pri malvarma biero kaj pri refreŝiga duŝo, forŝovante ĉiun ideon pri kadavraj putraĵoj ĉiufланke.*

Cl.- *En regiono de Gebel-Libni ni eniris en forlasitan tendaron kaj por fotografiĝi, ni haltis ĉe bela kabano, kiu ankoraŭ antaŭ nelonga tempo servis kiel oficira klubejo.*

A.- *Antaŭ ol ni turniĝis por foriro, mi haltis apud proksime staranta malgranda lada barako. Ŝajnas al mi, ke mi aŭdas neklarajn ĝemojn penetrantajn el la interno. Mi enŝovis la kapon en la malfermitan fenestron.*

Cl.- *Muŝa svarmo kovris mian vizaĝon kaj ondo de haladzo min supersutis. Neklare mi distingis en mallumo homan figuron kovritan de ŝvito. Mi etendis la manon rapide al mia pistolo.*

A.- *Leviĝis malespera elkrio el la lada barako. Kun pistolo en la mano mi singarde eniris.*

Cl.- *Sur la planko, sur amaso de malpuraj ĉifonaĵoj, kuŝis egipta soldato. Lia dekstra kruro estis frakasita kaj liaj okuloj konvulsiĝis pro elĉerpiĝo. Vidante la pistoltubon direktitan kontraŭ li, li levis siajn brakojn petante kompaton, sed tuj faligis ilin pro manko de fortoj.*

A.- *Rapide klariĝis, ke la viro kuŝas tiel jam de tri tagoj forlasita de siaj kamaradoj. Ili lasis lin en tiu loko sen guto da akvo, supozante, ke la soldatoj de israela armeo lin malkovros. Li tamen – malgraŭ sia danĝera vundo – iel kolektis siajn fortojn kaj malsekigis la lipojn per sia urino.*

Cl.- *Ne estis necesaj liaj petegoj, ke mi indulgu lian vivon. Mi tuj sciis, ke mi ne kuraĝos forpreni ĝin. Tro multaj estis la kadavroj kuŝantaj ĉie ĉirkaŭe kaj tiu ĉi viro – malbonodoro de putraĵo leviĝis jam el li. Nenion mi deziris pli arde ol revenigi lin al la vivo. Mi ne pensis pri « unu soldato malpli » kiel rezulto de la batalo, sed pri « unu kadavro malpli » - laŭ ordono de la Vivo. Post ses tagoj de detruo kaj de mortigado, kiel granda estis en mi subite la sopiro denove krei.*

A.- *Miaj amikoj alvenis rapide. En malnova leda monujo, kiun mi trovis sur lia korpo, mi malkovris bildojn de lia familio : lia edzino, tri infanoj kaj fotografiaĵon de lia domo apud Aleksandria.*

La militkaptito de Uri Oren
el Nia Ligilo de Esperanto-Ligo Israela
Claude Gacond, 307-a radioprelego, 1969.08.27 & 30

Cl.- *La vundito ĝemis : « Jam kvin monatojn mi ne vidis ilin. Ili atendas min ».*

A.- *Ni levis lin singarde kaj metis lin sur molan kuŝejon, kiun ni sternis en veturilo de la komandanto. Li rigardis nin, kvazaŭ li ne kredus. Liaj okuloj estis senbrilaj. « Ĉu vi ne mortigos min ? »*

Cl.- *Ni proponis al li akvon. Li kaptis la akvobotelon kaj sovaĝe trinkis per potencaj glutoj kvar botelojn unu post la alia. Ni rigardis lin de proskime konsternitaj, ni kvin barabaj batalantoj, kiuj forlasis sian rolon por fari bonon al la vundita malamiko.*

A.- *Ni transportis lin al proksima tendaro, kie troviĝis centra kuracejo. Ni ne movis nin de li, ĝis kiam venis kuracisto kun stabo de siaj helpantoj. Ili desinfektis liajn vundojn, bone lin bandaĝis kaj prezentis al li « batalan porcion ». La vundito englutis ĉion kun avido de besto. Lia malsato iom mildiĝis kaj nun li observis nin per rigardo de tiu ĉi mondo.*

Cl.- *Subite li eksplodis en ploron. Liaj grandaj ŝultroj tremis. Li volis kisi la manojn de ĉiu el ni kaj ne ĉesis balbuti : « Dankon al vi, miaj karaj fratoj. Dio vin benu, bravaj batalantoj. »*

A.- *Ni turnis nin por foriro. Suno de la dezerto denove brulis en niajn kapojn kaj sabla ŝtormo skurĝis nin kiel dekoj da vipoj. Neniu el ni parolis eĉ vorton.*

Cl.- *Post tri tagoj de tiam, dum unu el niaj patroladoj, ni hazarde alvenis al la sama kuracejo. Ni rememoris nian vunditon kaj ni eniris por lin viziti laŭ homa kutimo.*

A.- *La kuracisto estis tre okupita. « Li estas transdonita en la manojn de la Ruĝa Kruco », li diris al ni haste. « Baldaŭ li estos redonita en sian landon. »*

Cl.- *Ni turnis nin sur la kalkanoj por foriri, kiam li subite ekmemoris : « Momenton, li ja petis min, ke mi al vi transdonu tion ĉi. »*

A.- *Estis la leda monujo de la egiptano kaj en ĝi bildoj de lia edzino, de liaj infanoj kaj de lia domo. Sur la dorso de ĉiu bildo li notis per eta manskribo :*

Cl.- *« Al miaj fratoj-batalantoj, revenigintoj de mia vivo. Konservu tion ĉi por eterna rememoro. Dank al tiuj ĉi bildoj mi kolektis miajn fortojn ĝis la momento, kiam vi venis kaj savis min. Danke al vi mi povos nun reveni al mia familio. Dio donu, ke venu fino de militoj. Dio donu, ke venu al ni paco kaj ke mi renkontiĝu kun vi por rekompenci vian agon.*

A.- *Via amiko kaj frato por eterno Aĥmed Adsul Raĥman Isa. »*

Cl.- *Vi aŭdis noveleton el la organo de Esperanto-Ligo Israela. Parolis gesinjoroj Claude kaj Andrée Gacond. Ĝis reaŭdo !*

-oOo-